

[Indenrigsministeren.]

ved vurderingen af den jord, som er i fri handel, vil det jo være rigtigt at rette på dette forhold. Det skulle kun glæde mig, hvis det viser sig, at man ved de aftaler, kommunerne og køberne her træffer, får en vis rettesnor for vurderingerne, også for de grunde, som er i fri handel.

Det ærede medlem hr. Lannung talte om tilbagekøbsret og hjemfaldsret. Det er bekendt, at Københavns kommune har solgt en del jord med tilbagekøbsret, og det viser jo, at man har savnet en lovgivning, hvorved kommunerne netop kunne sikre sig mod, at den jord, de afstod, kom ud i ny spekulation og på den måde blev misbrugt til at skaffe køberne en fortjeneste gennem værdistigninger. Derfor har Københavns kommune måttet bruge denne udvej. Hvis vi gennemfører dette lovforslag, bliver det efter min mening ikke nær så nødvendigt at betinge sig denne tilbagekøbsret eller hjemfaldsret. Hvis man alligevel af hensyn til dispositionsretten på et senere tidspunkt ønsker at indføje en sådan bestemmelse i skødet, er det altså ikke udelukket, at man stadig kan gøre det.

Det ærede medlem hr. Alfred Jensen mente, at al jord burde være samfundsejet, og at køberen altså kun skulle have den på lejevilkår. Forskellen mellem retsforbundets synspunkt og det kommunistiske synspunkt er netop, at vi mener, at jorden stadig væk skal være i privat eje, men skal ejes på grundskyldsvilkår. Jeg synes, jeg har lov at sige det sådan, at det var Henry Georges geniale tanke, at han i modsætning til Karl Marx fandt ud af, at man kunne bevare privateje til jorden og alligevel sikre samfundet den fulde jordrente. Det var deri, at han, skal vi sige det sådan, var klogere end Karl Marx. Man mener fra kommunistisk side, at man burde ekspropriere jorden. Jeg må indrømme, at det selvfølgelig er en udvej, man kan blive tvunget til at overveje, hvis man ikke gennem lovgivningen på anden måde kan gøre det sådan, at der kommer jord frem til salg. Men jeg vil mene, at hvis man netop fører vurderingerne op til det, der er det rigtige, vil det sige, at dér, hvor jord overgår fra en benyttelse til en anden, må man selvfølgelig vurdere den op, så snart det konstateres, at der er muligheder for salg til anden an-

vendelse. Bliver den vurderet op på den måde, er jeg overbevist om, at der nok skal komme jord frem i tilstrækkelig mængde. Det ærede medlem omtalte også renten. Det spørgsmål har jeg for så vidt svaret på, og der er ikke grund til at gå nærmere ind på det.

Det ærede medlem hr. Aksel Larsen forestod meget snildt at variere sit standpunkt derhen, at han talte om brugsretten til jorden i stedet for om samfundsejet jord. Når det ærede medlem talte om brugsretten, kan jeg ikke se det som andet end et forsøg på ligesom på den ene side at lægge lidt luft imellem sig og det kommunistiske parti og på den anden side mellem sig og retsforbundet, som altså hævder, at selve jorden er solgt på jordrentevilkår. Det ærede medlem fandt så ud af, at han kunne bruge udtrykket, at det, man solgte, var brugsretten. Det skal vi ikke strides om. Når man ejer jorden, har man også brugsretten, og har man brugsretten tilstrækkelig sikret, kan man også sige, man ejer den. Når man derfor får jorden på jordrentevilkår, har man både ejerforholdet og brugsretten sikret. Man har bare ikke sikret, at man får nogen fortjeneste blot ved, at jorden stiger i pris.

Jeg mener, at der ved denne første behandling er foretaget en ret grundig behandling af lovforslaget, og jeg håber, at det, som lovforslaget tilsigter, nemlig at give kommunerne mulighed for at føre en fremsynet jordpolitik, der skulle skaffe plads til boligbyggeri og også til anden virksomhed, kan nås. Jeg ønsker ikke, at vi engang skal gå over til ekspropriationer. Det mener jeg vil være ret uheldigt. Jeg håber også, der er skabt mulighed for, at kommunerne kan gøre brug af denne lov, og jeg håber, lovforslaget må få en velvillig behandling her i tinget.

Justitsministeren (Hans Hækkerup): Jeg skal ikke ved denne lejlighed indlede nogen diskussion med min kollega, den højtærede indenrigsminister, om, hvem der var klogest, Henry George eller Karl Marx, men jeg vil for at undgå misforståelser sige, at jeg naturligvis ikke var enig med min højtærede kollega i den bemærkning.

Det, der kalder mig frem, er nogle bemærkninger fra det ærede medlem hr. Poul Møller. Det fremgår af bemærkningerne til lovforslaget, at indenrigsministeriet og den